

— Nushë!

— Tek jam, nânë.

— Ça bâni aty?... Po merrni ndoj të ftofun...

Â vonë... Eni nalt.

Doda u ngrit, tue i dhânë dorën edhe së dashunës.

— Të kam merzitë, Nushë...

— Ah! — përgjegji kjo edhe i a lëmoi faqen; mbandej, tue e shikue me gjith âmbëlsin qi mund i shprehshin sÿt e bukur, shtoi:

— Mue m'intereson gjith ça mëndon e gjith ça bân ti!

Ai e puthi në ballë, lehtas, si të puthte një fugure.

— Eja — bâni vajza — se tash po na bërtet nâna.

Të kapun dora-dora kaluen nepër oborr e i u ngjitën shkallve tue ngá e tue qeshë sa ku mujshin, si kalamâj të vogjël qi kthejnë prej lojnave me pushue në rrezën e âmbël të pranís âmtare.

II

Dymdhetë muej përpara ishin pá së pari e katër muej mbas asaj dite ishin të fejuem. Tue ndjekë zakonin qi ka dalë e ka zânë vënd tash vonë në Shkodër, Doda, mbas fejesës, vinte për gjith të diel mbasdite me ndëjë tu e fejuemja. Mbrapa, tue u njohtë mâ mirë e tue u miqsue mâ tepër, filloi të duket tri a katër herë në javë, deri qi, disa punë, të rrjedhuna n'at ndërkohë, i a çelën shtegun me hÿ e me dalë lirisht si në shtëpin e vet. Nusha s' kishte veçse një nânë:

Drandon. I ati i kishte dekë ç' me kohë, tue u lânë at shtëpi, do tokë e kurrgjâ tjetër. Kishin shtÿ tue u fërgue,